

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/44/2018
Identifikačné číslo spisu: 8112233701
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8112233701.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ C. O., bývajúceho v Q. XX, 2/ S. O., bývajúceho v Q. XX, 3/ C. I., bývajúceho v Q. XX, 4/ K. X., bývajúcej v Q. XX, 5/ O. H., bývajúceho v Q. XX, 6/ Q. J., bývajúceho v Q. 4, všetci zastúpení JUDr. Danielou Strakovou, advokátkou so sídlom v Prešove, Konštantínova 6, proti žalovaným 1/ K. J., bývajúcej v Q. XX, 2/ GEODET SNINA, s. r. o., so sídlom v Snine, Strojárska 3995/113, IČO: 36 485 551, zastúpenej JUDr. Evou Kákošovou, advokátkou so sídlom v Snine, 1. Maja 2049, o neplatnosť právnych úkonov, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8 C 368/2012, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. augusta 2017, sp. zn. 7 Co 4/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ až 6/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. mája 2016, č. k. 8C 368/2012-407 určil, že kúpna zmluva z 29. októbra 2010, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom, katastrálnym odborom Prešov pod V 5567/10 a kúpna zmluva zo 6. mája 2010, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom, katastrálnym odborom Prešov pod V 2206/10, obe uzatvorené medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/, sú neplatné. Žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej „O.s.p.“), § 2 ods. 1, 2, 3, § 7 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločnostiach, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, § 140 Občianskeho zákonníka (ďalej „O.z.“) v spojení s § 40a, § 37 ods. 1, § 588 a § 589 O.z. Konštatoval, že žalobcovia preukázali v súlade s § 80 písm. c/ O.s.p. naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetných kúpnych zmlúv, ktorými došlo k prevodu nehnuteľností, pretože na základe takéhoto rozsudku, správa katastra vyznačí právny stav existujúci pred neplatnými právnymi úkonmi. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania zistil, že žalobcovia a žalovaná 1/ boli podieloví spoluvlastníci nehnuteľností, ktoré žalovaná 1/ previedla predmetnými kúpными zmluvami na žalovaného 2/ bez toho, aby im svoje podiely ponúkla na odkúpenie, čím porušila ich predkupné právo. Žalobcovia, ako oprávnené osoby z predkupného práva sa z tohto

dôvodu mohli dovolať podanou žalobou relatívnej neplatnosti týchto zmlúv. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že kúpnymi zmluvami boli prevádzané aj nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalovanej 1/, na ktoré sa predkupné právo žalobcov nevzťahovalo. Avšak tým, že kúpna cena bola určená jednotnou sumou za všetky nehnuteľnosti bez toho, aby bolo možné určiť vo vzťahu ku každej prevádzanej nehnuteľnosti cenu samostatne, vyhodnotil prejav vôle zmluvných strán týkajúci sa kúpnej ceny ako neurčitý. Taktiež mal preukázané, že žalovaná 1/ konala v omyle, jej vôľa smerovala iba k odpredaju lúk, ktoré boli v jej výlučnom vlastníctve, netýkala sa lesných pozemkov a trvalých trávnatých porastov, ktorých je so žalobcami spoluvlastníčkou. Súd prvej inštancie uzavrel, že s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých bola kúpna cena dojednaná, išlo o dojednanie v rozpore s dobrými mravmi. Kúpna cena nezodpovedala spravodlivej cene a ak žalovaná 1/ kúpne zmluvy podpísala konala v omyle, že predmetom prevodu sú iba lúky v jej výlučnom vlastníctve. S prihliadnutím na absenciu špecifikácie kúpnej ceny za jednotlivé nehnuteľnosti určil neplatnosť napadnutých kúpnych zmlúv ako celku. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

2. Na odvolanie žalovaného 2/ Krajský súd v Prešove rozsudkom z 24. augusta 2017 sp. zn. 7 Co 4/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s poukazom na ustanovenie § 387 Civilného sporového poriadku (ďalej „C.s.p.“) keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, dokazovanie vykonal v potrebnom rozsahu na zistenie rozhodujúcich skutočností, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré aj náležite a dostatočne odôvodnil. Poukázal na to, že predmetom konania v zmysle ustanovenia § 1 ods. 5 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vzťahov k pozemkom boli pozemky, ku ktorým vlastnícke vzťahy neboli evidované alebo boli evidované neúplne v súbore geodetických a popisných informácií. Ak potom aj žalobcovia neboli zapísaní vôbec, alebo neúplne na príslušných listoch vlastníctva z dôvodu neukončenia konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim táto okolnosť na ich predkupné právo spoluvlastníka vplyv nemala. Okrem toho, žalovaná 1/ netvrdila, že žalobcov, alebo ich právnych predchodcov v čase uzatvorenia predmetných kúpnych zmlúv nepoznala. Ako dôvod nerešpektovania ich predkupného práva uviedla, že svoje spoluvlastnícke podiely prevádzat' nechcela. Tým, že predkupné právo žalobcov nerešpektovala, títo sa mohli ako opomenutí podielovní spoluvlastníci úspešne domáhať neplatnosti predmetných kúpnych zmlúv. Keďže žalovaná 1/ zároveň prevádzala aj nehnuteľnosti vo svojom výlučnom vlastníctve odvolací súd sa zaoberal tým, či možno oddeliť túto časť právneho úkonu a konštatovať jeho platnosť v súlade s ustanovením § 41 O.z. Vychádzal z toho, že žalovaná 1/ počas celého konania tvrdila, že jej úmyslom bolo previesť na žalovaného 2/ nehnuteľnosti v jej výlučnom vlastníctve, uvedenú skutočnosť potvrdili aj svedecké výpovede. Ak žalovaný 2/ pri spracovaní kúpnych zmlúv v rozpore s vôľou žalovanej 1/ do nich zaradil aj lesné pozemky, ktoré neboli vo výlučnom vlastníctve žalovanej 1/ konal v rozpore s dobrými mravmi, čo spôsobilo neplatnosť oboch kúpnych zmlúv podľa § 39 O.z. Na záver odvolací súd konštatoval, že uzavreté kúpne zmluvy nemôžu obsahovať ani podstatnú náležitosť, ktorou je dojednanie kúpnej ceny, keďže predmet kúpy bol sporný, kúpna cena bola dojednaná i za nehnuteľnosti, ktoré nemali byť predmetom prevodu, takéto dojednanie je neurčité a teda podľa § 37 ods. 1 O.z. neplatné. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 2/. Podľa jeho názoru je dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a dôvodné preto, lebo napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ spochybnil správnosť záverov odvolacieho súdu, že aj keď žalobcovia neboli zapísaní vôbec, alebo neúplne na príslušných listoch vlastníctva z dôvodu neukončenia konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim táto okolnosť na ich predkupné právo spoluvlastníka vplyv nemala. Ak zákon ukladá predávajúcemu spoluvlastníkovi povinnosť predtým ako svoj podiel odpredá tretím osobám tento ponúknuť najskôr ostatným podielovým spoluvlastníkom, je namieste, aby mu z listov vlastníctva boli známe údaje o týchto podielových spoluvlastníkovi, ako je meno, priezvisko a bydlisko. Nie je možné, aby zákon ukladal účastníkom občianskoprávných vzťahov povinnosť postupovať určitým spôsobom, hoci to nie je reálne možné a následne ich sankcionoval neplatnosťou kúpnych zmlúv. V čase uzavretia predmetných kúpnych zmlúv žiaden zo žalobcov nebol špecifikovaný na liste vlastníctva, nebolo voči

nemu možné realizovať predkupné právo a preto k jeho porušeniu nedošlo. Dovolateľ namietal, že záver odvolacieho súdu o tom, že žalovaná 1/ netvrdila, že žalobcov, alebo ich právnych predchodcov v čase uzatvorenia predmetných kúpnych zmlúv nepoznala nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. To, že žalobcov pozná uviedla v súvislosti s inými skutočnosťami. Dovolateľ ďalej poukázal na to, že odvolací súd rozhodol o absolútnej neplatnosti predmetných zmlúv bez toho, že by sa žalovaná 1/ tejto neplatnosti domáhala, rozhodol tak bez návrhu a z úradnej povinnosti. Tento jeho záver však nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, preto vec nesprávne právne posúdil. Oba súdy nižších stupňov vyhodnotili neplatnosť predmetných kúpnych zmlúv i preto, že chýbala vôľa žalovanej 1/ takéto zmluvy uzavrieť. Vychádzali však iba z tvrdení žalovanej 1/, ktoré neboli podložené inými dôkazmi. Ak odvolací súd poukazoval na výpoveď svedka Z., túto interpretoval nesprávne. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť, alternatívne, zrušiť aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dovolanie žalovaného 2/ nie je podľa ich názoru dôvodné. Vyriešenie dovolateľom vymedzenej otázky zásadného právneho významu v prejednávanej veci nevedlo k nesprávnym záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ten dospel k záveru, že žalobcovia boli vedení na liste vlastníctva ako podieloví spoluvlastníci prevádzaných nehnuteľností. Žalovaný nepravdivo uvádza, že žiadny zo žalobcov nebol uvedený na liste vlastníctva, tieto jeho tvrdenia boli vyvrátené listinnými dôkazmi zabezpečenými cestou Správy katastra v Prešove. Dovolateľ tiež namietal nesprávne právne posúdenie absolútnej neplatnosti predmetných zmlúv odvolacím súdom. Uvedená námietka sa však netýkala ním vymedzenej otázky zásadného právneho významu, ale smerovala voči skutkovým zisteniam súdov, dovolateľ predkladal vlastnú verziu skutkových okolností, z týchto dôvodov však dovolanie podľa § 421 C.s.p. nie je prípustné. Žalobcovia navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ odmietol, prípadne zamietol.

5. Žalovaná 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného 2/ uviedla, že súhlasí s tým ako vo veci rozhodli súdy nižších stupňov. Zdôraznila, že žalovanému 2/ chcela predat iba „lúky“, všetko ostatné bolo urobené bez jej vedomia.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

9. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne

odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

10. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p., vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórneho dovolacieho prieskumu a odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016).

11. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 C.s.p. pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). So zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalovaného 2/ treba osobitne pre daný prípad zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť výlučne (iba tá) právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie.

12. Obsah dovolania nasvedčuje tomu, že žalovaný 2/ - odkazujúc na niektoré formulácie zvolené odvolacím súdom - za významnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. považuje otázku, že aj keď žalobcovia neboli zapísaní vôbec, alebo neúplne na príslušných listoch vlastníctva z dôvodu neukončenia konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim táto okolnosť na ich predkupné právo spoluvlastníka vplyv nemala.

13. Dovolací súd pripomína, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Pokiaľ odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden celok (1 Cdo 171/2016, 2 Cdo 117/2016, 3 Cdo 127/2016, 4 Cdo 176/2016, 5 Cdo 1294/2015, 6 Cdo 148/2016, 7 Cdo 52/2016).

14. Najvyšší súd sa už v minulosti zaoberal procesnou situáciou, v ktorej sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj s dôvodmi jeho rozhodnutia a len doplnil argumentáciu súdu prvej inštancie; túto situáciu analyzoval najvyšší súd z hľadiska možnosti vydania tzv. nepredvídateľného rozhodnutia odvolacieho súdu. Dospel pri tom k záveru, že pokiaľ sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvoinštančného konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je rozhodnutím prekvapivým (viď R 56/2012). Pri prijímaní týchto záverov vychádzal najvyšší súd z toho, že pre rozhodnutie vo veci samej boli určujúce skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, ktoré odvolací súd argumentačne nijako nespochybnil, nezmenil a, stotožniac sa s nimi, len doplnil. Obdobne možno pre účely daného dovolacieho konania uviesť, že ak sa odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom rozsudku v plnom rozsahu stotožní so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a odkáže na dôvody jeho rozhodnutia (§ 387 ods. 2 C.s.p.), znamená to, že sám priznáva určujúci význam pre rozhodnutie tomu riešeniu právnych otázok, ku ktorému pred ním dospel už súd prvej inštancie, a na ktorom založil svoje rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ sa odvolací súd v takom prípade dotkne aj (ďalších) otázok majúcich z pohľadu záverov súdu prvej inštancie len doplnujúci alebo spresňujúci význam, nejde o otázky relevantné z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., a to preto, lebo rozhodnutie súdu chápané ako jeden celok (spolu s prvoinštančným rozhodnutím) na komentovaní,

argumentačnom doplnení alebo spresnení skorších riešení súdom prvej inštancie nespočívalo. Nie všetko, čo v takom prípade a v danej procesnej situácii uvedie odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku, znamená vždy riešenie právnej otázky. V tom-ktorom individuálnom prípade môže ísť len o vysvetlenie širších súvislostí prejednávanej veci, odkaz na prax iných súdov, prípadne „dovysvetlenie“ toho, čo mal na mysli súd prvej inštancie.

15. V danom prípade dovolací súd opätovne zdôrazňuje konštatovanie odvolacieho súdu obsiahnuté v dovolaní napadnutom rozsudku, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Odvolací súd potvrdil vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 C.s.p., pričom si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Je zrejmé, že súdom prvej inštancie obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natolko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. To, čo v danom prípade odvolací súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia len ako argumentačné doplnenie zamerané na umocnenie presvedčivosti rozsudku súdu prvej inštancie a nič nemeniace na tom, že už rozsudok súdu prvej inštancie predstavuje vecne správne vyriešenie rozhodujúcich otázok vo veci porušenia predkupného práva žalobcov ako podielových spoluvlastníkov nehnuteľností prevádzaných neplatnosťou napadnutými kúpnyimi zmluvami, nemožno z tohto pohľadu považovať za relevantné z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. V okolnostiach prejednávanej veci nemožno potom takéto doplnenie alebo spresnenie považovať za „právnu otázku“ významnú podľa tohto ustanovenia.

16. V súdnej veci súd prvej inštancie aplikoval ustanovenie § 140 O.z. keď vychádzal zo zistenia, že žalobcovia boli vedení ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľností prevádzaných žalovanou 1/ na žalovaného 2/ a ich predkupné právo k prevádzaným nehnuteľnostiam bolo porušené. Súdom prvej inštancie nekonštatoval, že by žalobcovia v čase prevodu neboli vedení na listoch vlastníctva ako spoluvlastníci týchto nehnuteľností. Svoje rozhodnutie postavil na zistení, že prevádzané nehnuteľnosti patrili do spoluvlastníctva členov pozemkového spoločenstva BACHUREŇ Lipovce. Odkazujúc na článok 5 stanov tohto spoločenstva a ustanovenie § 140 O.z. dospel k záveru, že žalovaná 1/, ako členka tohto spoločenstva bola povinná svoj podiel na tzv. spoločnej nehnuteľnosti ponúknuť najskôr žalobcom, ako jeho členom. Odvolací súd len doplnil tieto závery súdu prvej inštancie o názor, že aj v prípade, že by žalobcovia neboli uvedení ako podieloví spoluvlastníci sporných nehnuteľností, len z dôvodu neukončenia konania o obnove evidencie niektorých pozemkov, táto okolnosť na ich predkupné právo vplyv nemá. Nespochybňoval však správnosť vyššie uvedených záverov súdu prvej inštancie o porušení predkupného práva žalobcov, ako členov pozemkového spoločenstva BACHUREŇ Lipovce.

17. Okrem toho, dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dôvodom, pre ktorý bolo žalobe vyhovené bolo zistenie súdov nižších inštancií, že napadnuté kúpne zmluvy sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi. Otázka relatívnej neplatnosti z titulu porušenia predkupného práva žalobcov tak nebola zásadnou otázkou, na ktorej by spočívalo rozhodnutie týchto súdov.

18. Pokiaľ ide o námietku žalovaného 2/, že odvolací súd nesprávne právne posúdil absolútnu neplatnosť predmetných kúpnych zmlúv a jeho právne závery nevyplývajú z vykonaného dokazovania, formálne síce namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., z obsahu dovolania (viď § 124 ods. 1 C.s.p.) je však zrejmé, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a § 432 ods. 2 C.s.p. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že vo vzťahu k určaniu absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv nie je dovolanie podložené prípustným dovolacím dôvodom.

19. Dovolací súd posudzujúc dovolanie podľa obsahu (§ 124 ods. 1 C.s.p., čl. 11 C.s.p.) dospel k záveru, že aj keď dovolateľ konkrétne neoznačil ako dovolací dôvod existenciu procesnej vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 C.s.p. (ktoré v dovolaní nie je ani spomenuté), argumentácia a

formulácia v ňom uvedených dovolacích dôvodov dávajú možnosť konštatovať, že dovolateľ namieta okrem právnych záverov najmä správnosť procesného postupu odvolacieho súdu, čo môže byť po splnení ďalších zákonných predpokladov dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

20. Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne, čo malo za následok, nesprávne právne posúdenie veci založené na nesprávnom zistení skutkového stavu. Najvyšší súd ale už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka a zakladajúcim prípustnosť dovolania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani podľa novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. Dovolací súd zdôrazňuje, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (por. I. ÚS 97/97).

21. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je procesne neprípustné; vzhľadom na to jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcov 1/ až 6/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.